

IN PACE IN IDIPSUM

XXXIII. ÉVF. 1933 FEBRUÁR

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

ÖRÖKIMÁDÁS

DORMIAM ET REQUIESCAM

HAVI FOLYÓIRAT

IT DEUM ADORAVIT.

ORIETUR JUSTITIA

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

SACRIFICIUM DEO

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

ET ABUNDANTIA PACIS

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

FLORABUNT SACERDOTES.

Megjelenik minden hó elején.

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

PARCE POPULO TUO.

ELECTORUM CONSERVASTI

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Lélekben éljünk! — Krisztus, Te vagy a Király. — A hívó szó! — *Munkácsi László*: Mit mondjak Neked, eukarisztikus Jézus? — *Valkony Ferenc dr.*: Romokban a templomok. — *Központi*: Februári imaszándékunk. — *Király Ödönné*: Te Deum. — *Ottáregyleti hírek*.

Kis Szent Teréz nővére a következő kedves levelet intézte az Örökimádás-zárda főnöknőjéhez:

Jézus

Pax Christi.

Lisieux-i Kármel, 1932. XII. 7.

Tisztelendő Anyám!

Néhány nappal ezelőtt kaptuk meg a gyönyörű magyar zászlót. Úgy látszik, a legutóbbi magyar zarándoklat, a párisi magyar követségtől minden nehézség nélkül meg tudta szerezni, ahol ez már több hónapon át letétben volt.

Úgy hisszük, Tisztelendő Anyám, felesleges mondanunk, hogy rendházunk tagjainak mennyire tetszik a művésziesen készített nemzeti jelkép, amely előreláthatólag fel fogja kelteni a templomunkba zarándoklók figyelmét és rokonszenvét. Ami azonban ennél még sokkal vigasztalóbb, az az, hogy az égi rózsák hintőjének szíve megesik majd ezen a szétdarabolt, szegény országon. Mily nagy fájdalommal tölthet el egy magyar szívet ezen elszakított részek látása, amelyeket a zászló oly megkapóan élénk tár. Kisded Jézusról nevezett Szent Terézia minden bizonytalán megtalálja majd a módját, hogy megértő, résztvevő, szerető szívével minden keserűséget eloszlasson és minden fájdalmat megorvosoljon. Főleg pedig, ami mindennél többet jelent, visszaszerzi és nagyobbítja azt az élő hitet, amely egykor a magyar történelem hajnalát bearanyozta.

Mint ezen pártfogásnak zálogát és Szentünknek zárdájuk iránt érzett háláját, engedje meg, Tisztelendő Anyám, hogy felajánljam ezt az ereklyetartót, mely a drága ereklyéknek egy részecskéjét tartalmazza, ezen levéllel egyidőben postán küldjük ajánlva, s kívánjuk, hogy az minden hiány nélkül megérkezhesse. Itt mellékeljük az ereklyetartó mását.

Úgy gondoltuk, hogy képtelenek lettünk volna szerzetesi hálánkat másként kifejezni, mint azáltal, hogy a mi drága szentünket magát küldjük el.

Fogadja, Tisztelendő Anyám, imaegyesülésünkkel szerzetesi tiszteletünk kifejezését Jézusban és Máriában, Tisztelendőséged alázatos szolgátója az Úrban:

Szent Szívről nev. Terézia nővér r. c. titkárnő.

Lélekben élünk.

A LÉLEKNÉLKÜLI vallásgyakorlat csak álvallásosság és igen sok jogos és jogtalan ítélet okozója. Mind több és több botránkozást hallunk a «vallásos» emberek ajkáról azon visszaélések miatt, melyeket a «nagyon vallásos» embereknél tapasztalnak. Mi lehet az oka annak, hogy egyesek élete homlokegyenest ellenkezik azzal, amit ajkukkal vallanak; hogy reggel a templomban ájtatoskodnak és napközben semmivel sem jobbak az átlag-embernél: nincs bennük önuralom, nem tesznek jót, sőt — szinte túskebokrok módjára — megszúrják mindenkit, aki hozzájuk közeledik?

Csak egy oka van ennek: vallásosságuk csak külső; lélek nélkül való a lelki életük. Vagyis: nincs igazi lelki életük.

Sok embernél a vallásosság csak látszat. Így van ez elsősorban azoknál, akik húsvéti szentáldozás, vasárnapi szentmisehallgatás nélkül is «jó» katolikusok. Hogy mennyire léleknélküli az ilyen katolikus kijelentése: «én jó katolikus vagyok», nem szorul bizonyításra. Az ilyen emberek legtöbbször nem foglalkoznak a lelkükkel, sőt praktikusán nincsenek is meggyőződve arról, hogy nekik lelkük is van.

De látszat azoknak a vallásossága is, akik nem mondják ugyan magukat jó katolikusoknak, de vallásos gyakorlatokban bőségesen résztvesznek, úgy, hogy a legigazibb értelemben vett vallásos ember sem tesz többet, ellenben állandóan megtűrik hibáikat, könnyen elkövetik a halálos bűnt, gyakran adnak rossz példát, otthon rájuk sem lehet ismerni, olyannyira ellenkezik az életük, a magatartásuk azzal, amit vallásgyakorlatukban külsőleg mutatnak. Furcsa az a vallásos ember, aki semmit sem tud eltűnni felebarátjától; aki mindjárt kész az ítéletre, bosszúállásra, pörlekedésre stb.

Az igazi vallásosság lelkünk mélyén gyökerezik: a lélek igazi, erőteljes életét jelenti.

Az igazi vallásosság a lélekből indul el. A lélek Isten utáni vágyakozásából ered. Igazi Isten-keresés. Telve a természetfölöttiség igazságával. Azért nem szenved hajótörést mindjárt a legkisebb akadály előtt. Nem

szárad el, ha fölszínes eredményei nem harmatozzák rá a biztatást. Érzí, hogy nagyra tör, azért a legnagyobb energiát kell kifejejtenie. Nem indulhat az út közepéről, hanem elülről kell kezdenie. A legnagyobb energiaközpont pedig a lelkünk: abban kell kezdődnie vallásosságunk útjának és belőle kell táplálkoznia is.

Az igaz vallásosság a lélek uralma. A lélek természeténél fogva mindig jót akar. Érzí, hogy Istentől való: Isten szeretetének szülötteként, természetesen vonzódik a végtelen Szeretet felé. Ha ez a vonzódás öntudatosává válik és az akarat ennek megfelelően dirigálja az egyén életét, megszületik a szeretet. Nem érzelem csupán, hanem az Úristen tetszését kereső élet.

A lélek emelődaruja, gőzmozdonyja, repülőgépe, elektromos árama, mindenen áthatoló rádióhulláma a szeretet.

Ezzel dolgozik a lélek.

Ezzel bírja cél felé vinni az élet nagy terheit.

Ezzel emelkedik föl a földről és száll olyan régiókba, amelyek a földhöz tartoznak ugyan, de mentesek a föld porától és zajától.

Ezzel szolgáltat energiát a lelki élet gyakorlatainak: ahol kell világosságot, ahol kell erőt, ahol kell a folytonosság, kitartás energiáit.

Ezzel hatol át a kimondhatatlan távolságokon, ezzel küldi — mint a rádió — a lélek az ő megnyilvánulásait az égbe, tisztóhelyre, a föld elrejtett és kies tájaira (missziók), vagy az egyéni apostolkodás legközelebbi mezején a lelki és testi nyomor borzalmat keltő sebeit ezzel próbálja gyógyítani, vagy legalább tisztítgatva, simogatva enyhíteni.

Ó, lélek, milyen fölséges vagy te aktivitásodban! Milyen szép a te életed, ha igazán élsz! Ha életedet a Krisztus életének karakterisztikuma, a szeretet teszi igazi életté, amely külsőleg Szent Pál szerint így nyilatkozik meg: «A szeretet türelmes, nyájas; a szeretet nem féltékeny, nem cselekszik rosszat, nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, nem örvend a gonoszságnak, de együtt örvend az igazsággal; mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel». (I. Kor. 13, 4–7.)

Az eucharisztikus lelkeknek különösen kell ajánlanunk a törekvést, hogy lelkük igazi pezsgő életét a szeretet jegyében szorgalmazzák. Csak így maradhatunk a Szőlőtől szőlővesszők, és csak így fogunk megfelelni hivatásunknak: «Lélek az Isten s akik Őt imádják, lélekben és igazságban kell őt imádniok». (Ján. 4, 24.)

Mátrai Gyula dr.

KRISZTUS, TE VAGY A KIRÁLY.

Mikor az élethajóra vihar tornyosul,
Fejem felett sötét felleg borul,
Miköz azt hiszem, minden elhagyott,
Mint zápor után a szivárvány,
Ott ragyog az égen Krisztus-Király!

Földi trónok mind ledülnek,
Nincs maradandó helyük itten,
Szeretelenség pusztulást hirdet,
De szívem dobogása ezt kiáltja:
Krisztus, te vagy egyedül király!

Uram, szent szeretetedől hevítve
Lángba borult egész szívem,
Szerelmem, édes mindenem,
Életem vigasza, minden reménye,
Te vagy, Krisztus-Király!

A HIVÓ SZÓ!

Elszakadtam szép hazám tetőléd,
Mert így volt megírva Isten tervében.
Sajgó szívemet eképen csitítottam:
Uelünk az Úr itt és mindenhol.

H kegyelem forrása minden oltáron,
S hallom a kedvesen hívó szót,
Jöjjetek hozzám mindnyájan,
Kik fáradtak és terhelve vagytok.

Harcborulva így imádkozom:
Én vagyok, Uram, ki saruszíjadat
Megoldani is méltatlan vagyok,
Légy áldva most és mindenkoron.

Mit mondjak Neked, eukarisztikus Jézusom?

E MONDTAD, Jézusom: «Nem mind az, aki mondja nekem: Uram, Uram! megyen be mennyek országába; hanem aki Atyám akaratát cselekszi, ki mennyekben vagyon, az megyen be mennyek országába». (Mt. 7, 21.)

Jézusom! Itt térdelék Előtted. Nem zavar senki, semmi. Az örökmécses kicsi lángja csendesen pislákol; halvány fényét az aranyozott tabernákulum-ajtóra veti, azt vörösre festi. Ez sem zavar. Sőt: figyelmemet a tabernákulumra tereli, a tabernákulumajtón túl Arra, Akiért itt minden van, Akit mindenki szeret, Reád, Uram.

Te hívtál ide, húztál, vonzottál. Látom, ajkad mozdul, szólásra nyílik. Akarsz nekem valamit mondani, valami szépet, nagyot, szívbemarkoló, lélekemelőt. Szólj, Uram! Hallgatja a Te szolgád.

De tőlem ne várj szép szavakat, gyönyörű imákat! Te megérted gyermekked gagyogásomat. Kiérszed az egyszerű, keresetlen szavakból, az értelmetlen, kuszált mondatokból, kiérszed szívem forró szeretetét.

Jézusom! Szentségi, eukarisztikus Jegyesem, édes Megváltóm, drága Kincsem, egyetlen Örömöm, jóságos Vigaszom! Téged akarlak szeretni — jobban, mint eddig! Téged akarlak imádni, mindig — forrón, szeretetből!

Édes Jézusom! Szenvedő Mintaképem! Mit adjak Neked? Nincs semmim, koldus vagyok. Felajánlom — tudom, nem veted meg — apró szenvedésim, kicsiny dolgaim, csip-csup erényeim... hisz' nagy dolgot nem tudok tenni, erőtlén parányember, tipegő gyermek vagyok. Ó, bárcsak úgy tudnálak szeretni, mint azt megérdemled, úgy, ahogyan a szentek szerettek! Szeretni a Szeretetet!! Mily édesség! Micsoda gyönyörűség!

Jézusom! Gyujtsd lángra szívemben szereteted tűzét! Törd meg bennem a szenvedés keresztjével azt, ami kemény, durva! Tisztítsd meg szerető Szíved lángoló kohójában azt, ami salakos, szennyes! Szépítsd drága kegyelmeddel, áldásod üdítő harmatával azt, ami csúnya, zörgő, kiaszott, Szentségednek visszatetsző, azt, ami nem illik a lélekhez! Légy lelkem szorgos kertésze, lakozzál szívemben és légy hajlamaim ihletett művésze — nyúlj beléjük erős kézzel, formálj finom lélekkel! Nyers anyagod akarok lenni: önmagamban tehetetlen vagyok. Nem dicsekedhetem mással, mint malasztoddal: Nélküled semmi vagyok. Hozzád jövök. Fölkereslek. Lekuporodom lábaidhoz és nézek, *szóltalanul bámulok a tabernákulumra* és várom, hogy szólj hozzám. Szólj! Hallom szavaidat, hívásodat, érzem szívembévágó szeretetedet.

Jézusom, édes Istenem! Te egészen tiszta, Te háromszor szent vagy — én bűnös vagyok, én tékozló gyermeked, lázadozó fiad vagyok... és Hozzád akarok menni. De hogyan közeledhetem Feléd szennyesen? *Szentséged* nem tűrhet meg semmi aljast, *megvet minden* undok piszkot, gyalázatos *bűnt* — *de szeretted a bűnöst*, magadhoz vonzod, szentséges Szívedhez öleled a megtért Magdolnát, a bánkodó Pétert, ... könnyhullató engemet is.

Mennyei Orvosom! Tisztíts, égess, erősíts! Oly gyöngye vagyok, annyira erőtlén... s oly keskeny az út Feléd! Szédelfek jobbra-balra; nem látlak egészen határozottan — szemeim még nincsenek biztosan, erősen Feléd irányozva. Még vonz a világ, a «szép» — és az igazi «Szép» homályba vész ködös, fátyolos, könnyes szemeim előtt. Hiú ábrándok után futok — és nem tudom megfogni a Valóságot, az igazi Értéket. Kevésre becsülöm a lelket — a testet dédelgetem... ime: a rabszolga az úr. Ez nem maradhat így! Krisztusom, adj erőt! Önts belém állhatatosságot, hűséget, kitartást! Te látod, tudod, mennyit kell küzdenem ez életben a test, a gonosz lélek, a világ csábításai ellen. Te tudod; mennyi erőre, segítségre, oltalomra van szüksége

a gyarló embernek, hogy a törékeny testedényben a drága, szép, halhatatlan lelket el ne veszítse. Jézusom! Csak Te lehetsz az én oltalmam; vezérem, segítőm a veszedelmekben, heves küzdelmeimben, nehéz harcáimban.

Szeld és alázatosszívű Jézusom, alakítsd szívemet, az én bűnös, gyöngye szívemet a Te Szíved szerint erőssé, ellenállóvá, szeretővé! Csak Téged szeretlek, szerető Szeretet és Keresztet, mely Hozzád vezet!

Drága Jézusom! Szeretni akarlak az Oltáriszentségben még halálomban is! Szereteted nélkül semmi vagyok. Szeretetedre pedig csak úgy számíthatok, ha én Téged mindenek fölött szeretlek. Engedd meg, hogy barátod legyek! Fordíts el a teremtményektől! Szemem is csak Téged nézzen — ne kívánjak semmit, ami nem Te vagy, ami nem emel engem Hozzád!

Szeretlek, édes Jézusom — nem azért, hogy Te is szeress: hisz' Te előbb szeretél és jobban szeretsz engem — de azért, mert szeretetreméltó vagy!

Jézusom! Egyet kérek Tőled: Téged forrón szeretni és Tőled soha, de soha el nem szakadni!

Jézusom! Te légy mindenkor az én békém, erőm, támaszom a gyengeségben, a harcban, a gonosz elleni viadalban! Te küzdj az én halhatatlan lelkeimért! Te vagy a lelkek Központja; Te vagy Éltetőnk, Reményünk, Föltámaszunk, Mindenünk. Nélküled nem élhetünk: üres céltalanság lenne életünk; mennénk, de nem tudnók, hová; küzdenénk, de nem tudnók, miért; élnénk, mint az állatok: bután, gondolatok, érzések, célok nélkül. Mi nem vagyunk állatok, buta, gondolat- és érzésnélküli gépek — mi isteni emberek vagyunk, a mennyei Atya gyermekei... Jézusom, a Te barátaid, társörökösöd és testvéreid!!

Jézusom, Barátom, Testvérem! Itt a szívem! Feléd nyujtom. Kérlek, fogadd el, Néked áldozom! Ne vesd meg! Szívem beszél helyettem — én nem tudok semmit mondani. Mit is mondanék Neked, eukarisztikus Jézusom?

Munkácsi László.

Romokban a templomok.

MINDEN város legszebb, legkiemelkedőbb pontja a *templom*. Ez teszi ott honossá, kedvessé a várost. Ez az embereknek biztonsága, mert ez vigyáz, figyelmeztet a jóra, szépre. Figyelmeztet arra, hogy ott fönnt Isten mindent lát s jelen van ő itt bent e házban is: vigyáztatok és szépen éljétek, jól viselkedjétek.

Kik építették ezeket a templomokat? Akik szerették és szeretik Istent. Csak a szeretet képes annyi szépet, oly hatalmas, emberi erőt meghaladó áldozatot hozni. Csak a szeretet tüze tudja lángragyújtani, tette hevíteni,

munkára tüzezni az embereket. Csak a szeretet oly gyöngéd, hogy mindent összehord; művészetével harmóniába olvaszt és himnusszá sző, amit csak Isten kincsből, szépségből, jóságban, erőben adott e világnak. Hogy beszéljenek a kövek is, a képek is, a magasságban fénylő aranyozások, a csillogó kereszt, a kongató óra, a zúgó-búgó harangok, a felsíró, harsogó orgona, mind-mind Istennek végtelen dicsőségéről: Szent vagy, háromszor szent vagy, Istenünk, ki minket teremtettél s e szép világot adtad nekünk — szeretetből, ingyen, hogy itt dolgozzunk, alkossunk, keressünk, kutassunk. Tapogassuk ki nagy nevednek betűit a teremtett valóságban. Végtelen szeretetedből meg-meghívtál minket, méltatlanokat örök országodba, hogy örökre a Tied maradhassunk. Fogadd ezért, Istenünk, a szépséget, a gazdagságot, a tudást, a művészetet, a szeretet köbevézését, megvalósult örök, maradandó jelét és emlékét, a Te házatad: *a templomot*.

Azért nem sajnálnak az emberek semmi áldozatot, pénzt, időt, fáradtságot s mindent elkövetnek, hogy a *templom szép legyen*. Szébb, mint Salamon temploma, mert e templomba a Szentlélek kegyelme, Úr Jézus maga lakik az Oltáriszentségben. Idejön közénk a szentmiseáldozat által s itt marad mindig velünk: szeret minket.

Mily fönséges, égberagadó látvány nézni egy kölni, egy esztergomi dómot, hát még Szent Péter bazilikáját Rómában! Szinte önkéntelenül e vallomásra fakad az ajkunk: amit az ember csak kigondolni képes, fönségeset, nagyszerűt, szépet — az van itten.

A templomok beszélnek, beszélnek a kövek s beszél ott minden Istenről, emberről. Mily nagy vagy, Te hatalmas Istenünk s mennyire szeretnek, imádnak alázatos hódolattal az emberek. A templom az emberiség köbevésett hitvallása, égbe tornyosuló imádsága.

S mégis! Mily szomorú hírek járnak mindenfelől. Mexikóban *bezárták a templomokat*, Spanyolországban *kirabolták, fölgyújtották*, Oroszországban *mégszentségtelenítették, szétdúlták, lerombolták*. Még a helyét is eltüntették: kő kövön nem maradt. A jó lelkek, Istent szerető szívek sírva siránkoznak utána. Tán még jobban, mint a babiloni fogságból hazatért zsidók a salamoni templom romjain. (S hány helyen még föl sem épült a templom, mert hiányzik az áldozats ennek forrása, a szeretet.) De mindennél szomorúbb és siralmasabb, amikor nem ezek a kőből-fából épült, emberalkotta templomok zárulnak be, égnek el, dőlnek össze, pusztulnak el, hanem *az a templom, amelyet maga Isten teremtett* szépnek, jónak és boldogságra törekvőnek, mert szeretetből teremtett, — ha azt a templomot gyújtották föl és dúlták szét az elvakult, fékezetlen szenvedélyek, amely itt bennünk van: a lelkünket. «Vagy nem tudjátok, hogy Isten templomai vagytok?» Isten országa van bennetek? S Isten képmása, a legszentebb oltárkép ragyog bennetek?

Ez a templom a legszebb: a lélek. A legértékesebb s többet ér minden földi

kincsnél, aranynál, élvezetnél. «Mit ér neked, ha az egész világot megnyered, lelkedet pedig elveszíted?» Vagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért?

Mikor Jézus Jeruzsálem gyönyörű templomát nézte s már maga előtt látta annak elkövetkező pusztulását, sirt: Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartalak összegyűjteni — s te nem akartad.

S ha Jézus a lelkünkre néz s ott pusztulást lát, bizony akkor még jobban sír, hiszen ezért a drága lélekért jött, hogy ezt megmentse, megváltsa, széppé, boldoggá tegye. Jézus szerette lelkünket, mert ez az igaz, örök érték bennünk.

S vajjon mi szeretjük-e lelkünket, Isten templomát így, ily áldozatos, lángoló, hősi nagy szeretettel? Még él-e benne az örökmécs (a kegyelem, szere-

tet) lángja, jelezvén azt, hogy Isten még bennünk lakik. Vagy már csak én élek, én a bűnös ember, a hús, a csont, az izom, — de Isten nem él bennem? Vagy *bezárult* már a lelkem temploma, összedúlva benne minden, ami szép, ami hit, vallás, szeretet és imádság volt. Bezárult a készséges hallgatás, engedelmesség, szorgalom, imádság, áldozat elől. Megszűnt bennem az áldozat égő szeretet tüze? Vagy *fel is gyújtotta* már a szenvedély, az érzéki tűz, melynek lángja előbb enyelgett velem, lassan, lágyan simogatott, nyaldosott, csókolgatott, csúszva, tekergőzve rám csavarodott, körülfont, kezemre, lábamra, fejemre, nyakamra, szememre, szívemre s aztán beleharapott mint Éva a piros almába — ez a tűz, ez a kígyó is a szívembe, lelkembe. *Nem vettem észre*, hisz oly csendben, kedvesen, szépen, melegen jött. Már a gondolata is méz volt. S a vér, az ideg úgy tekergőztek, csavarogtak, mint tűzben a büszke, a főszegecses pálmafa vagy kaucsukfa. Nem tud egyenesen állni, megállni. Meg-

görnyed, önmagába zuhan, összekuszálódik, tekergőzik, mint a kígyó, ha szenved. Kiszáradt belőle az élet nedve, elillan a vér, fejbe szökik; felborzong, menekül minden, ami tiszta, aztán recseg, ropog, ég, sistereg s elpusztul teljesen, csak kormos üszkők rémítenek a beborult sötétségben . . .

Vagy a hitetlenség szedi szét köveit. Vagy a hitközönyösség engedi át gondatlanul, őrizetlenül az idő, az unottság, a feledés pusztító erejének. Nincs gondozás, javítás, tatarozás s magától bedől minden. Össeomlik.

De ez így nem mehet, így nem maradhat. *Fel kell építeni a templomot.* Ott, hol még nincs templom, nem volt templom, minden könnyebben megy, mint ott, hol volt templom, de az emberi szenvedélyek és gonoszságok szét-dúlták. Mert csak alapot kell ásnom, mélyet, széleset, hogy erős legyen. S aztán már gyönyörűség nézni, mint épül, növekszik, fut felfelé a templom fala.

Mennyi félbemaradt templom van ígyis. Nem elég megkezdeni a jót, azt állhatatosan, kitartóan és következetesen folytatni kell a befejezésig.

Ahol pedig templomromok vannak, ott előbb a romokat el kell távolítani; az üszkös gerendákat, összezúzott, széttördelt ablakokat, szobrokat, oszlopokat félre tenni.

Meg kell keresni az alapokat. A romladékból, amit föl lehet használni, azt jól meg kell tisztítani s a többi helyett újakat szerezni. S meg kell indulni az új templom építésének.

Franciaországban egy sóraktárban ezüsturnát találtak a padozat alatt. Kiderült, hogy a sóraktár templom volt s a püspöknek a szíve volt oda eltemetve. Egy másik helyen az istálló falán freskó tűnik elő; ez is templom volt.

Meg kell tisztítani, kitakarítani, mint Augias-istállóit s vissza kell állítani újra Isten beszennyezett, elrontott templomát a régi szépségében, tisztaságában és szentségében.

Nézzünk magunkba. Hogyan áll a lelkünk temploma. Megvan-e minden ékessége. Vagy lesodorta már a vihar a tornyát, eloltotta bennünk is az örök mécsest vagy felgyújtotta, elégette a szenvedély minden szépségemet.

Jézus szeret és segít! Csak fogjunk hozzá lelkünk alapos megismeréséhez. Ha elvesztettük ékességünket, keressük meg a régi alapokat, keressük meg az elveszett isteni kegyelmet. Mert annak élni kell bennünk. Az övé vagyunk, Ő teremtett, Ő éltet minket, kell, hogy az Ővé maradjunk mindörökké. Kell, hogy a lelkünk szent legyen, templom legyen, csendes, kedves, imádságos temploma Istennek. Ő bennünk lakozzék jóságával, szeretetével, áldásával s erősítsen, védjen, emeljen fel az örökkévalóságba minket.

Dr. Valkony Ferenc.

Februári imaszándékunk.

Szentséges Atyánknak, a pápának kívánságai az Anyaszentegyházban.

Február 12-én lesz tizenegyedik évfordulója XI. Pius pápa megkoronázásának. Tizenegy éve viseli a tiarát, amely nehezebb minden királyi koronánál, mert az egész világ gondját hordozza alatta a pápa. Különösen nehéz lehet Szentséges Atyánknak most, amikor a világ anyagi válságából ijesztően kiabál ki egy másik, sokkal elszomorítóbb probléma: a lelkek válsága. Őszentsége nincs tétlenül: enciklikákat ad ki, rádión intéz szöveget a világ népeihez; templomok építésével, munkaadókhöz intézett kéréseivel, a rendkívüli szentév hirdetésével pedig lelki orvosságról gondoskodva, akar segíteni a világ hajain.

Nincs a világon még egy olyan hatalmas vallásos egyesület, mint az Oltáregyesület. Ennek a tagjai álljanak a Szentatya mellé. Legyünk intézkedései iránt nagyon engedelmesek, valljuk meg bátran hitünket, apostolkodjunk szóval, példával az Úr Jézus országáért, de *legjőképű imádságunkkal*. A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt térdelve, gondoljunk Szentséges Atyánk szándékaira, amelyek mind Krisztus országára, az emberek földi és örök boldogságára vonatkoznak. A Szentatya új életet akar a földön. Olyant, amely Krisztus evangéliuma alapján virágozik ki, elviselhetővé teszi a siralom-völgyét mindenki számára és igazi előkészülete a boldog örökkévalóságnak.

Testvérek, imádkozzunk buzgón Szentséges Atyánkkal, a pápával együtt ezért az új életért.

Az Oltáregyesület tagjai februárban teljes búcsúkat nyerhetnek a következő napokon: Február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, duplán, mert első csütörtök is. Február 3. Első péntek. Február 26. IX. Pius pápa eng. Az imádási óra napján. Az oltáregyesületi közös ájtatosság napján. Egyszer a hónapban tetszés szerint választott napon.

Február három utolsó napján, az úgynevezett negyvenórás szentségimádáson való részvétel által.

Áldassék vég nélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

T e D e u m.

ATANYAI iskola udvarán útrakészen állt a csengős szán. Klára néni kíséerte fiatal pályatársát, a szomszéd tanya új tanítóját, aki lelkes rádió-amatőr léteére arra használta fel a karácsonyi vakációt, hogy a XX. század csodáját Klára nénivel is megszerettesse. Mielőtt izmos, formás alakját az ormótlan suba alá temette volna, még egyszer elköszönt a tanítónőtől:

— Kezét csókolom, Klára néni, szép Szilveszter-estét és boldog újévet kívánok. Most már többé nem szabad panaszkodnia, hogy itt magára maradt, hogy mindenkit elvesztett, aki kedves volt szívének, mert lám, visszacapott egy jóbarátot, a rádiót. Ebben a kis fekete ládikában egy jóbarát szíve rejtekezik; tanít, mulattat, szórakoztat, muzsikál, színházat játszik, bohóskodik, el sem tudom sorolni a sokféle tudományát. Két nap alatt megszereti és egy hét múlva el sem lenne többé nélküle, olyan kedves lesz.

A tanítónő mosolyogva rázta a fejét:

— Még nem tudok hinni ennek a jóbarátnak, de mindenesetre nagyon köszönöm a szíves, kedves gondoskodását. Én is jó utat, vidám szilvesztert és örömteljes újesztendőt kívánok!

A szán csilingelve elfutott, Klára néni óvatos léptekkel ment vissza a szobába. Határozottan idegenkedett a fekete szekrénykétől, váltig hangoztatta, hogy neki jó lesz az a néhány hátralevő éve rádió nélkül is, őt már nem érdeklik a modern kor újításai, hasztalan volt minden ellenvetése. Most ott állt előtte, kíváncsi izgalommal nézegette, megpróbálta a kapcsolót balra fordítani és várta, ugyan mit fog neki legelőször mondani. Percekig nézett vele farkasszemet, de hogy nem akart megszólalni, otthagya. Még egyideig tett-vett a szobában, aztán minden előzetes bejelentés nélkül megszólalt az Egyetem-templomból a déli harangszó mélabús muzsikája. Klára néni az első pillanatban úgy megdöbbsent, hogy a szíve verése is megállott és csak állt, nézett a szekrényke felé könnyekig meghatott, fájó, édes érzésekkel. Hallgatta az első üzenetet, úgy érezte, hogy szobája kápolnává alakult; betöltötte, felszentelte Isten muzsikája, az esztendők óta nem hallott drága, kedves harangszó. Megvárta, míg az utolsó bim-bam elrezgett, aztán sietve elzárta készülékét, félt, hogy az áhítnak ezt a fölséges hangulatát szétrombolja a közönyös emberi hang.

A hosszú délutánt is ebben a meghatott, lágy hangulatban töltötte el. Járt, kelt, mint az alvajáró; a szíve puha, könnyű és tiszta volt, akár a földet borító hószőnyeg ott az iskola körül; a lelkére emlékek, gondolatok, vágyak hulltak bele szeretet és Isten után. Oda-odament a készülékhez, megsimogatta, mint a szőszke gyermekfejeket szokta a jó felelet után, de felnyitni még mindig nem merte. Estefelét jutott eszébe, hogy hiszen műsort is hagyott neki a kollégája. Elővette. Hét óraker Szilveszteri gondolatok — olvasta

szívbeli örömmel. Az arca egyszerre megszínesedett, szeme mosolygott, fiatalos fűgességel rendezkedni kezdett. Lámpát gyújtott, imakönyvet vett elő, törölgetett, rakosgatott, mint aki kedves vendéget készül fogadni. Aztán ünnepi csend szállt a szobára. Klára néni, hogy a várakozást megkönnyítse, harmóniumjához ült, játszani kezdett rajta. Néhány akkord után ujjai rátaláltak a keresett melódiára:

— Veni Sancte Spiritus . . .

Néhányszor elismételte, majd türelmetlen vágyakozással énekelni kezdte:

— Jöjj el, jöjj el, . . . jöjj el, Szentlélekisten.

Egész szívét beleöntötte, reszketeg éneke csupa forró könnyörgés volt, soha még ilyen bensőségesen nem imádkozott. Már csak néhány perc hiányzott a hét órához. Keze akaratlanul lecsúszott a billentyűkről és az ölében várakozva imára kulcsolódott. Végre megszólalt a „jóbarát”:

Krisztusban szeretett édes Testvéreim!

Klára néni az első mondatokat meg sem értette. Mellében furcsán zakatolt, dörömbölt a szíve, szempillájára könnyek nehezedtek, hiszen ott a világtól elzártan olyan régen nem szólította meg őt senki ezzel a gyönyörű katolikus köszöntéssel. De legyűrte meghatottságát, elhessegette a mindenféle gondolatokat, most minden szót a szívébe vésvé akart megőrizni. Áhítatos gyönyörűséggel itta a szavakat, olyan volt, mint egy lankadt virág, mely az esőcseppekre széttárja kelyhét és a fényes gyöngyszemeket boldogan magába rejti.

„Most már többé sohasem lesz egyedül Klára néni . . .” — ötlött fel előtte a fiatal tanító reggeli biztatása. És valóban nem volt egyedül. Úgy érezte, hogy templomban van, hogy tizezrek szivedobogásába dobban az övé is, testvérlelkek veszik körül; együtt sóhajt, emlékezik, imádkozik velük.

A mikrofonból pedig egyre szólt a nyugodt csengő hang. Klára néni lázas izgalma lassankint mégis nyugalomra enyhült, az agya végre felfogta, a lelke elrejtette, és a szíve visszadobogta a felolvasás mélyértelmű szavait:

... A természet bölcs törvénye, hogy semmi sem tart örökké. Minden elmulik, semmivé válik, jó és rossz, szép és rút, öröm és fájdalom egyaránt. És ami meghal, azt eltemetjük. Életünk országútját csupa sírhalom szegélyezi, alattuk elmúlt évek ezerszer ezer emlékei porladnak. Némelyiket a visszaemlékezés olykor megeleveníti, de a legtöbbször belevesz a feledés szürkéségébe. Ma is ravatalnál, nyitott sírnál állunk. Már csak néhány óra és a megásott sirt betemetjük, életutunkon új sírhalom jelzi, hogy elmúlt az 1932. év. Használjuk ki ezt a néhány órát, gyujtsuk meg az ó-év ravatalánál a hit fátylájáról az emlékezés gyertyácskáit és keressünk elő mindent, amit ez évből át kell adnunk az enyészetnek. Világítsunk be lelkünk elrejtett zugába, hívjunk elő onnan mindent, ami fáj nekünk. A rohanó percek

vigyék magukkal az árnyakat, a gondokat, a veszteségeket, a romokat, a gyászt és minden szívfájdalmat, ne maradjon itt semmi más, csak a Te Deum hálaéneke. Ne mondd, testvér, hogy neked nincsen okod Te Deumot énekelni, ne mondd, hogy letiport, kifosztott koldusa vagy az életnek, aki csak sírni tud, nem énekelni. Hiszen, ha az élet mindentől megfosztott, ha nem maradt senkid, semmid, akkor mi köt a földhöz? Senki? ... semmi? ... hiszen akkor annál könnyebb a lélek szárnyalása! akkor vidám és ujjongó dallal járhatod az életutat, mely napfényes örök hazádba elvezet! Tehát ne könnyes szemmel búcsúzzunk, hanem a hívő ember megnyugvásával, bölcsességével. Elmúlt az év, ha jó volt, hála, Te Deum érte neked, Uram, amiért adtad; ha rossz volt, hála, Te Deum érte neked, Uram, mert immár elvetted tőlünk. Drága Testvéreim! Amikor majd a toronyóra tizenkettőt üt, amikor megszólalnak az ó-évet búcsúztató és az újévet köszöntő szilveszteri harangok, csilingeljen bele szívrünk aranyszava, töretlen hittel nézzünk az új hajnal pirkadása elé, meg nem fogyatkozó reménnyel bizzunk a szeretet szent, megváltó hatalmában...

A «jóbarát» már régen hallgatott, Klára néni észre sem vette. Körülötte a szavak még mindig úgy csengtek, bongtak, mint egy ünnepélyes zenés mise szokott muzsikálni a szívben. Tágranyílt lelki szemei messze határokig láttak, ismeretlen szépségekre nyíltak, olyanokra, amelyektől térdre kényszerül az emberi gyarlóság és a fej alá zatra csuklik. Amikor a falóra az elhagyatott tanyai házban elkongatta az éjfél, Klára néni megfényesedett lelke hálás készséggel imádkozta:

— Köszönöm, Uram, hogy mindent elvettél tőlem, ami nekem kedves és drága volt, köszönöm, hogy semmit sem hagytál meg és köszönöm, hogy ma egyetlen órában Te magaddal mindent visszaadtál nekem. Te Deum, Te Deum érte!

Király Ödönné.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—10
Az Oe. régi teljes évfolyam	1-20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Az Örökimádás: Felvételi füzeté	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér lilium... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

Kimutatás az Oltáregyesület központi házában működő Virgo Reparatrix «Fájdalmas Szűz» csoportjának 1932. évi jótékonykodásáról:

1. Kenyérpénz címén adakozások havonta, melyekhez hozzájárultak: néhai Nagy Lajosné, Kecskés Keresztélyné, Brunner Oszkárné, özv. Fehér Antalné, özv. Csaszkcóczy Mihályné, Légányi Ferencné, özv. Feisztel Edéné, özv. Lippach Sándorné, özv. Török Lászlóné, Feith Tamásné, özv. Hertel Adolfné, Báthory Ilona, özv. Daróczy Rezsóné, özv. Breitner Józsefné, özv. Marjay Károlyné, Nád Gézáné, Szilágyi Lajosné, Döry Ádámné. Ez évi összegben kitesz 400 pengőt.

2. Havi összejeveteleinkkor csekély filléreinkből gyűjtve, két családnak a házbérfizetését lehetővé tesszük. Ez évi összegben kitesz 220 pengőt.

3. Özv. Lippach Sándorné, özv. Török Lászlóné, Hönig Ferencné, Müller Béláné vállalkoztak, hogy a Mária Valéria-telepről 20 gyermeket (fiút és leányt), akik magukra vannak hagyva, minden vasárnap szentmisére kísérik, utána behozzák a terembe, ott oktatják, foglalkoznak velük, ebéddel kínálják, meleg tejet, lekváros kenyeret, kekszet stb. kapnak, melynek ellátását tagjaink közösen vállalták. Szent Miklós napjára meg lettek ajándékozva, úgyszintén karácsonyra ruhaneműekkel, ú. m. fehérnemű és felsőruha, cipő, sapka, sál, amit tagjaink varrtak és kötöttek, cukrot, süteményt készítettek hozzá. Mindezt a hölgyek szeretettel vállalták.

4. Miután tagjaink családanyak, így karácsonyi ünnepély helyett minden év januárjában egy családi teadélutánt rendezünk, melyhez a teát, cukrot, süteményeket tagjaink hozzák és hogy az ünnepélynek érdekes része is legyen, tombolát rendezünk, amelyhez a tárgyakat is hozni kell, de a bevételt mindig a legszükségesebb jótékonyásra ajánljuk fel.

• Meg kell említenünk, hogy tagjaink túlnyomó része nyugdíjas.

Az Oltáregyesület halottjai 1932-ben. Özv. Zweekits Jánosné Budapest ; Stomp Mária, Grünstein Mária, Tóth Katalin Rakamaz ; özv. Kovács Kelemenné Mesterszállás ; Pisskó Andrásné, Szabó Istvánné, Tóth Árpád Bpest ; Pettermann Józsefné Nagykanizsa ; Pintér Gizella Gyón ; Nagy Rudolfné, Szlezák Imre, özv. Kosztolányi Istvánné, Kefer János Alsódabas ; Ruds Jenő, Regényi Gézáné Budapest ; Farkasderme Katalin Bodony ; özv. Weinhardt Adolfné Bpest ; Kovács Pál Jászfényszaru ; Russvurm Vilmosné, Nagy János, Nagy Jánosné Bpest ; Auguszt Imréné, özv. Appel Gusztávné, özv. Brühl Károlyné, Bauer Janka, Bründl Gyula, Cserevicki Antal, özv. Csupor Józsefné, Csuppi Mária, Homonovics Alajos, özv. Deschits Kálmánné, Dreiszker József, id. Eitner Gusztávné, özv. Eitner Jánosné, Ferenc Józsefné, Faszt Anna, Fehér Jánosné, Gerő Katalin, Gregonits Mária, Gürsl Jozefin, Galgóczy Magdolna, Hettlinger Ferencné, özv. Haller Ferencné, özv. Hodászy Béláné, Horváth Gézáné, Hein Tibor, Heilig Terézia, özv. Hammel Teodorné, Horváth Kálmánné, Hökkön Ferencné, Horváth Jakabné, Hübert Etel, Horváth Andrásné, Horváth Istvánné, Horváth János, Horváth Lajos, Höffer Rozina, Jagovits Adél, Klein Teréz, Klein Ignác, Kaufmanné, Kontó Györgyné, Kerner Ignác, Kiss Jenőné, Kovács Józsefné, Kuntner Terézia, Lörnitz Erzsébet, özv. Metzner Alajosné, Major Ferencné, Maitz Bertalan, Maitz Julianna, Maitz Zsuzsanna, Montz Istvánné, Meszlényi Károlyné, Márkus Kálmánné, Misita Jánosné, Mészáros Józsefné, Nikodém Jánosné, Németh Ádámné, Oswald Antónia, özv. Peczely Gyuláné, Puskás Istvánné, Pfeffel Jánosné, Perkovics Jánosné, Poloczky Rózsi, Prenner Mária, özv. Perkovics Jánosné, Püsky Mátyás, özv. Pados Gáborné, özv. Pösztl Alajosné, Perczel Árpád, Preisz János, Rodler Rozália, Rakossy Ferencné, Sustolyi Géza, Spányik Emilné, Szlávik Anna, Stiazny Józsefné, Scheer Józsefné, Szluha Dénésné, Scheffer Fáni, Schönbauer Emma, Scheer Lipótné, Szabó Ida, Szabó Ilona, özv. Shobl Józsefné, Simon Imréné, Sömlölyi Magdolna, Szeibon Ottilia, Strasser Karolin, özv. Szűts Józsefné, özv. Széll Ignác, özv. Talamont Józsefné, Tomsics Ágnes, Tipka Ferencné, Tóth István, Tchida Anna, Vidos Ilona, Wajda Irma Kőszeg ; özv. Dormándi-Schober Károlyné, Schreil Jánosné Budapest ; Szarvas Dávidné Kissitke ; Mocsanyi Katalin, Jusztin Péterné Rimóc ; Tolnay Miklós, Schőja Hermin Budapest ; Danczinger Jánosné, Banknecht Tamás, Ditz Józsefné, özv. Flangek Gyuláné, Fülöp Lajosné, Götz Ignác, Kratoschoill Raimundné, Lanzerics Irma, Lesánszky Ferencné, Leiner Mihályné, Mäder Károlyné, Nachdill Adolfné, Oderszky Ferencné, Szvatek Aloizia, Szukics Jánosné, Schindler Györgyné, Vaczula Erzsébet, Vojta Károlyné, Wiedermann Ferencné, ifj. Tamásy Józsefné Budapest ; Hobla Anna Balatonederics ; özv. Minory Emilné, Novára Katalin, özv. Neumann Lipótné, özv. Sábics Józsefné, Madlicska Anna, Kuja Mária, Dömötör Mária Budapest ; Tometz Pálné Soroksárpéter ; Nagy Piroska, Blahó Erzsébet, Varga Julianna Tarnaméra ; Reteg Józsefné, Szerdahelyi Elemér, Czinger Mihályné, özv. Molnár Róbertné, Soóki Mária, Nahodik Adolfné, Chobola Lajosné, özv. Radsetanlal Jánosné, Ricklich Viktorné, Lenz Albertné, Baumholzer Ede, özv. Szabó Kálmánné, Klimmer Anna Budapest ; Krébesz Katalin, Dobra Anna, Rák Verona, Hellner Józsefné, Mészáros Ágnes, Fazekas Katalin, Vámosmikola ; Horváth Lajosné, Sághegyi Ferencné Kőszeg ; Rigell Vincéné Budapest ; Balázs Imréné Rimóc. R. i. p.

Felelős szerkesztő: dr. Mútrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.